

[Stæhr Johansen.]

en kendt sag, at der fra de kommunale personaleorganisationers side har været en vis frygt for, at organisationernes forhandlingsret med den enkelte kommune ville tabe sit indhold. Det er dog mit indtryk, at denne frygt, som er kommet til udtryk i personaleorganisationsblade — det er særlig i København og på Frederiksberg, der jo har selvstændige organisationer — måske er noget modificeret af den kendsgerning, at der har været et godt samarbejde mellem kommunerne og personaleorganisationerne. Man må også i denne forbindelse erindre sig, at man hidtil har haft indenrigsministeriet som tilsynsmyndighed i alle disse lønproblemer, og jeg vil da ikke tro, at det nye lønningsnævn vil være vanskeligere at have med at gøre for indenrigsministeriet, end tilfældet har været for ministeriet før i tiden.

Under forhandlingerne om udkastet til vedtægten for kommunernes lønningsnævn har det i sin tid fra flere sider været fremført, at dannelsen af et enhedsnævn ville være at foretrække. Man bøjede sig imidlertid for den kendsgerning — hr. Hans Hækkerup var lidt inde på det — at der vitterligt er visse principielle forskelle mellem de lønsystemer, der anvendes i København, og dem, der anvendes uden for hovedstadsområdet. I vedtægten er det derfor foreslået, at lønningsnævnet deles i en hovedstadsafdeling og en provinsafdeling, men det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse, at nævnet kan arbejde samlet om de opgaver, hvor det er praktisk muligt. Jeg er i modsætning til hr. Hans Hækkerup, hvis jeg forstod ham rigtigt, enig i denne deling, og jeg tror også, at alle, der har deltaget i disse forhandlinger, har været enige om det, for der er jo store forskelle; tænk blot på huslejen, og i øvrigt er der også i de personlige kommuneskatter forskel på hovedstadsområdet og provinsområdet. Endelig er der selv inden for hovedstadsområdet store forskelle i levevilkårene; jeg har den glæde at kunne kon-

statere, at Frederiksberg kommune er det område, der er billigst i enhver henseende i hovedstadsområdet. Der er altså forskelle, og det er disse forskelle, man må tage hensyn til, når man skal forhandle. Jeg er derfor for mit vedkommende enig i de betragtninger fra ministerens side, som finder udtryk i lovforslaget.

Selv om jeg således kan tilslutte mig ordningen, kan jeg dog ikke tilbageholde en bemærkning om, at det måske kan være uheldigt, at flere organisationer skal være fælles om et antal repræsentanter, og det er da heller ikke udelukket, at det af hensyn til en fælles optræden fra hele den offentlige sektors side ville være heldigt, om der var repræsentanter for staten med. Det blev også drøftet, dengang man arbejdede for inden for kommunernes organisationer at få dette lønningsnævn; det viste sig jo, at det ikke var muligt. Jeg har imidlertid bemærket, og det betragter jeg som noget positivt, at det er ministerens hensigt at etablere en nær kontakt mellem lønningsnævnet og de statslige lønningsmyndigheder. Spørgsmålet er så, om det er nok, men det er i hvert fald et teknisk spørgsmål, som jeg mener kan drøftes i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Så er der et enkelt forhold, der har skabt nogle problemer under disse forhandlinger, og det er spørgsmålet om Sygehusforeningen. Man kan næsten sige, at Sygehusforeningens fornemste opgave har været at have lønforhandlingerne. Men da nu amterne kommer til at føre disse forhandlinger, hvad der er naturligt efter den nye kommunallovgivning, er det lige så naturligt, at Sygehusforeningen glider ud. Der rejser sig imidlertid det spørgsmål, at hvis dette lønningsnævn, hvad jeg håber, kommer til at virke, således at det får en vis indflydelse på den nye kommunale opbygning, så bliver der en periode, hvor sygehusenes interesser ikke fuldt ud dækkes af amterne. Derfor vil jeg spørge ministeren, om man har overvejet at lade Sygehusforeningen være med f. eks. indtil ikrafttrædelsesdatoen for kommunal-